

gjorde gjældende, at disse midlertidige Finantsloves hidtidige Affattelse maatte respekteres, fordi de havde bundet Mbersshævd hos os, idet Udtrykkene i dem vare igjennem 30 Aar gaaede igjen væsentlig uforandrede, og naar det ærede Medlem søiede til, at de ogsaa efter hans Mening vare saa klart affattede, at der ikke behøvedes nogen Forandring, og at der i en lang Aarække, hvor man den ene Gang efter den anden havde vedtaget disse Love, ikke havde været nogen Tvivl om Forstaaelsen af dem, forekommer det mig, at det, som senere er fket, nemlig at der i Anledning af Revisionen af Statsregnskabet for 1881—82 er fremsat saadanne Fortolkninger af den midlertidige Finantslov, da den fremkom i Statsrevisoratet, fra de Statsrevisorer's Side, som ere valgte af dette Thing, som næppe Noget havde drømt om kunde lægges ind i dem, før de paa denne Maade kom frem, og at der da kom en bestemt Modsigelse mod disse Fortolkninger fra de andre Statsrevisorer's Side og fra Landsthinget's Side, er mere end Bevis nok for, at Udtrykkene ikke have den Klarhed, som det ærede Medlem vil gjøre gjældende. Naar et Statsregnskab væsentlig paa Grund af de forskjellige Dpfattelser af, hvad den midlertidige Finantslov tilføder, bliver indstillet fra det ene Things Side med et Utal af Udsættelser, et Tal af, saa vidt jeg erindrer, over et Hundrede blot for den halve Del af Statsregnskabet, idet den anden Halvdel ikke var gjennemgaaet af de førstnævnte Statsrevisorer, medens der fra den anden Side ikke finder væsentlig flere Udsættelser Sted end ved et ordinært Statsregnskab, saa tyder ogsaa dette Faktum paa, at der har været en dybtgaaende Meningsforskel mellem de to Thing om Forstaaelsen af disse efter det ærede Medlems Mening saa klare Udtryk i de midlertidige Finantslove. At det ærede Medlem anser sin Forstaaelse af de midlertidige Finantsloves Udtryk for den ene rette og anser det for at være klart og ubestrideligt, at de kun kunne forstaaes saaledes, er jo ganske naturligt, men det ærede Medlem maa kunne indrømme Andre at have en modiat Dpfattelse, og en Kjendsgjerning er det, at en modsat Dpfattelse er til Stede ikke blot enkeltvis, men hos det langt overveieende Flertal af den anden Del af Repræsentationen, og er til Stede med en saadan Styrke, at den hidtidige Affattelse af disse Love er betegnet som fuldstændig ubrugelig i Fremtiden. At ville stotte Formeningen om, at den hidtidige Affattelse er tilstrækkelig klar, derpaa, at der ikke har været reist Tvivl i den lange Række af Aar, hvor de midlertidige Finantslove have været brugte,

om Forstaaelsen, betyder jo ingen Verdens Ting; thi den aller første Gang, hvor der virkelig har været Grund til at komme ind paa at undersøge den rette Forstaaelse, er det, at det har viist sig, at der er en gjennemgaaende Modfætning i Dpfattelserne deraf, med andre Ord, Loven har viist sig at være ubrugelig. Saa ofte som de midlertidige Finantslove have været dækkede af regulære Finantslove, der jo vel at mærke ikke afløse den midlertidige Lov, men gjælder ogsaa for det samme Tidrum, i hvilket den midlertidige Lov har haft Gyldighed, er dette en Selvfølge, at der ved Undersøgelse af Statsregnskabet kun bliver anstillet Sammenholdelse med den egentlige Finantslov. Det har jo saa en forsvindende Interesse at undersøge, om de Udgifter, der have været afholdte i Begyndelsen af Finantsaaret, støtende sig paa den midlertidige Finantslov, ogsaa med Rette have kunnet afholdes i Henhold til den, naar disse Udgifter senere utvivlsomt ere blevne legaliserede gennem den egentlige Finantslov. Det var altsaa først i 1881—82, hvor den midlertidige Finantslov var det eneste Grundlag for Finantsførelsen, at der var nogen Nødvendighed for at komme ind paa en skarper Undersøgelse af den rette Forstaaelse af de midlertidige Finantsloves Udtryk, og da var det saa, at det strax viste sig, at Forstaaelserne vare saa vidt forskellige, at der ogsaa efter min Mening ikke godt mere kunde være Tale om at bruge den gamle Form. Det forekommer mig altsaa at være utvivlsomt, at det er nødvendigt at komme til en anden Affattelse af disse Bemyndigelseslove, og jeg har jo allerede udtalt, at Regjeringen har bragt sit Forslag til en anden Affattelse frem i saa god Tid, som fket er, for at Rigsdagens Afdelinger kunne have tilstrækkelig Tid til at drøfte Spørgsmaalet og komme til en Forstaaelse om en ny Form. Det ærede Medlem var misfornøiet med Forslaget, saaledes som det var affattet af Regjeringen, og han udtalte — det er selvsølgelig ikke det ærede Medlems Ord, jeg giver; jeg kan ikke give dem, da hans Udtalelser jo ikke foreligge trykte endnu, men jeg tror ikke at tage fejl af Meningen — at naar et saadant Forslag som dette var blevet til Lov, vilde Regjeringens Interesse for at faae en virkelig Finantslov tilveiebragt ophøre. Jeg forstaaar her ikke det ærede Medlem. Det forekommer mig at være i to Henseender fuldstændig urigtigt. For det Første gaar jo dette Forslag kun ud paa at give Bemyndigelsen for 1 Maaned, og enhver Forlængelse deraf vil jo bero paa hver af Rigsdagens Afdelinger. Det vil altsaa staa ogjaa